

skulde indbringes for Nævnene og der kunde tilsidesættes med simpel Majoritet; man ønsker med andre Ord at skærpe Bestemmelserne i modsat Retning af den, som søges fulgt ved det foreliggende Lovforslag. Jeg har imidlertid ikke kunnet finde nogen som helst Anledning til at foretage en Bevægelse i den Retning, som Mindretallet ønsker, det hele skal gaa i.

Mindretallet finder, det er ganske uberegtiget, naar der i § 2 fastsættes visse Terminer, indenfor hvilke hele denne Lovgivning skal bringes til Ophør, og man siger i Betænkningen, at det gaar jo slet ikke an at gaa til Ophævelse af Boliglovgivningen, før Bolignøden er afhjulpet. Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen siger, det er ganske ufatteligt, at Fler-tallet og Ministeren mener at kunne dekretere Bolignødens Ophør fra et vist Tidspunkt. Men det er Udtryk for den Misopfattelse, som Mindretallet og specielt det ærede Medlem Hr. Niels Petersen gentagende i denne Sag giver Udtryk for, idet det ærede Medlem tror, at Bolignøden og Huslejerrestriktionerne overhovedet ikke har nogen som helst Forbindelse med hinanden, at Udviklingen paa Boligomraadet ved Tilvejebringelse af nye Lejligheder vil ske ganske uafhængigt af Restriktionernes Opretholdelse. Denne Opfattelse er efter min Mening skæv, thi jeg mener, at det for hele Udviklingen paa dette Omraade, for Tilvejebringelsen af Lejligheder, for Bevægelighed indenfor Befolkningen og derigennem Husrums Frigørelse er af Betydning, at man faar et Overblik over, paa hvilket Tidspunkt denne Lovgivning vil blive bragt til Ophør. Det er det samme Ræsonnement, man har opstillet i vort Naboland Sverige, hvor man ligeledes har sat en yderste Frist for Huslejerrestriktionernes Ophør.

De Ændringsforslag, som er stillet af hele Udvalget eller af dets Flertal, har jeg tiltraadt og kan anbefale til Vedtagelse i dette høje Ting. Dette gælder ogsaa de Forslag til Datoændringer, som tilsigter at udskyde Lovens Ikrafttræden med 1 Maaned, medens jeg ikke vil kunne tiltræde de Ændringsforslag, som er stillet af Mindretallet, og som tilsigter at forlænge Lovens Gyldighedstid med 1 Maaned fra den Dato, der er sat som sidste Frist i Lovforslagets forskellige Paragraffer.

Der har været talt meget om Ændringsforslag Nr. 6, og det ærede Medlem Hr. Simonsen har taget stærkt til Orde for, at der skulde aabnes Mulighed for Gen-

indførelse af Nævnene i Kommuner, hvor de er ophævet. Det ærede Medlem siger, at dette Krav er stærkt fremhævet fra Odense By, hvis Kommunalbestyrelse erkender sit Fejlgreb ved Ophævelsen af Huslejelovgivningen, og det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har nu ligesom ved første Behandling hævdet det samme. Jeg ved imidlertid ikke noget som helst om, at Byraadsflertallet i Odense skulde have erkendt, at man har gjort et Fejlgreb ved at ophæve Nævnene, thi det ligger jo paa ingen Maade i, at Byraadsflertallet har medvirket til at skaffe Lejligheder for husvilde Personer, som ganske utvivlsomt for det meget store Flertals Vedkommende ogsaa vilde have været husvilde, selv om Odense stadig havde haft Huslejelovgivning. Nu siger man, at man forstaar aldeles ikke, at der er nogen Begrundelse for, at man ikke i Dag kan ophæve Nævnene og paa et senere Tidspunkt beslutte, at de skal genoprettes. Der er den Begrundelse, at hele den Usikkerhedstilstand paa Byggeomraadet, som paa denne Maade vilde blive tilvejebragt, vilde være af aldeles ødelæggende Art for Arbejdet for at komme ud af Bolignødstilstanden. Det er efter min Mening ganske afgørende i denne Sag, at man faar visse faste Tidspunkter at se hen til, til hvilke hele denne Restriktionslovgivning er bestemt til Ophør, eller at man ved, at Beslutninger, der i denne Sag er truffet, ikke lader sig omgøre, saa at man dog nu — jeg synes ogsaa snart, Tiden er inde dertil — kan faa Klarhed over, hvilken Bevægelsesfrihed der gives, hvad man har at vente.

Der er ikke fra nogen Kommunalbestyrelse, som i Fjor gik til Nævnens Ophævelse, til Indenrigsministeriet indgaaet Anmodning om Nævnens Genoprettelse, og jeg tror, at de Herrer kunde spare deres stærke Ord i denne Sag, indtil en saadan Anmodning forelaa. En saadan Anmodning vilde være et ganske stærkt Bevis for Nødvendigheden eller Ønskeligheden af det, de Herrer her stiller Krav om. Men saa længe den ganske udebliver, maa jeg antage, at Mindretalspartiernes Krav har en helt anden Basis end Saglighed.

Hvad de saakaldte Aagerbestemmelser angaar, som findes i Ændringsforslag Nr. 18, om en ny § 3, har jeg haft meget let ved at tiltræde dem; jeg tvivler heller ikke paa, at det har været meget let for Fler-tallet her at komme overens med Mindretallet, thi det er Bestemmelser, som har været under Overvejelse i meget lang Tid